

HRVATSKI JEZIK

Hrvatski je moj materinji jezik. Kao takav, on za mene ne predstavlja tek puko sredstvo komuniciranja s ljudima koji me okružuju, već je izraz svih mojih osjećaja i svega onoga što ja jesam. Drugim riječima, on je dio mene. Hrvatskim sam jezikom rekla svoju prvu riječ, njime sam prvi put zaplakala, prvi se put nasmijala pa i prvi se put posvađala.

I zaista, hrvatskim se jezikom svađam i hrvatskim jezikom volim, njime vičem i njime šapućem, njime se smijem i njime plačem. Jednostavno, njime dišem i njime živim. On je moja ljubav i, prije svega, moj ponos.

Volim ga zbog njegove zvučnosti i ljepote koja je tkana stoljećima rukama (ili, bolje rečeno, perima) najdarovitijih autora kao što su Marko Marulić i Vladimir Nazor, a izražena kroz njihova lirska i epska djela koja imaju nezamjenjiva mjesta u cjelokupnoj svjetskoj književnosti.

Neizmjereno se ponosim njegovom drevnom poviješću i značenjem koje ima za naš narod. Stoljećima je hrvatski jezik bio simbolom težnje našega naroda za vlastitom državom i slobodom, stoljećima je bio najžešći suparnik svim silama koje su ga pokušale na sve načine "ušutkati" i na taj način u potpunosti slomiti duh naroda, ali nisu uspjele. Ni turski, ni mađarski, ni talijanski, a naposljetku ni srpski jezik nisu uspjeli, niti iz srca niti iz usta hrvatskoga čovjeka, izbaciti hrvatsku riječ koja mu je uvijek bila, kako izraz časti i najveća dika, tako i najjače oružje u borbi protiv napadačkih sila koje su pokušale, ne samo zauzeti naš teritorij, već i uništiti naše kulturno naslijeđe.

I zbog svega ovoga mogu glasno reći da je hrvatski jezik moj ponos i moja ljubav: „Rođena na morskom pragu njegovih vrata, polako sam ga, uz trud, osvojila“*. Ali, i on je osvojio mene.

On, hrvatski jezik.

Kristina Vrekalo, 8.b

*Vladimir Nazor